

**HÍVOM A CSALÁDOKAT
a BIBLIA ÉVÉBEN
2008 januárjában**

**Kedves családok és házaspárok, kedves családokat szerető szerzetes- és paptestestvérek,
kedves mindnyájan, akik a család és az élet mellett álltok!**

Január: A közéletben, jogi fórumokon, még a parlamentben is újra meg újra felvetődik a kérdés, hogyan is lehet a házasságot meghatározni, mely kapcsolatokat tekinthetjük a házassággal egyenértékűnek. A Teremtő Atya eldöntötte a kérdést: *A házasság egy férfi és egy nő életre szóló szövetsége.* Az egészséges házasságban a férfi férfiként, a nő nőként van jelen. Izgalmas feladat azonban megtalálni a helyes arányokat a szerepek vállalása és az egymás kölcsönös segítése között mind a családban, mind a társadalomban.

Ebben a hónapban beszéljünk a következő bibliai helyekről:

Ter 1, 26-31; Ter 2, 18-24; Ter 5, 1-2;

Nemrég egy gimnazista lány, megtanulva az evolúcióról szóló tantételeket, azt kérdezte, hogy a mai fejlett tudomány fényében érvényét veszítette-e az ember teremtéséről szóló bibliai „mese”. Arra gondol, hogy amint az Egyház „visszakozott”, amikor kiderült, hogy a föld nem a világegyetem központja, úgy kellene most is érvénytelennek nyilvánítania a teremtéstörténetet, ha meg akarná őrizni hitelességét.

A Biblia azonban nem mese, nem tudományos értekezés, hanem **Isten szava**, üzenete hozzánk. A Teremtés könyvében többek között azt olvashatjuk, hogy az őskáoszban létrejön a rend, elválik a világosság a sötétségtől, a szárazföld a tengertől, az élő az élettelenről. Az egynemű dolgok polarizálódnak, anélkül, hogy lényegük módosulna, különbözővé, valamilyen értelemben ellentétes tulajdonságúvá válnak. A sok különbözőség sok-sok kapcsolat ígéretét hordozza, egymásra utaltságot vetít előre. Az ember is kétpólusúként jelenik meg, Isten *„férfinak és nőnek teremtette őket,”* (Ter 1, 27). Az emberi faj két különböző neme is hordozza már a kapcsolat ígéretét, a férfi és nő egymásra utaltságát, az általuk alkotott közösség lehetőségét. A házasság eszméje itt jelenik meg először.

Fontos része ennek az üzenetnek az, hogy Isten az embert *„Isten képére teremtette,”* az ember Isten ikonja. „Ez a rövid szentírási szöveg alapvető antropológiai igazságokat tartalmaz: az ember az összes teremtett dolog csúcsa a látható világban; az emberi nem, mely a férfiből és a nóból ered, fejezi be a teremtés egész művét; *mindketten, a férfi és asszony, egyformán emberi lények, mindkettő Isten képére teremtett.*” (MulDign 6) Az istenképmáság legkiválóbban az életre nyitott családban nyilvánul meg. A Szentírás felvillantja a család képét is: *„Szaporodjatok, sokasodjatok, töltsétek be a földet! Hajtsátok azt uralmatok alá!”* (Ter 1, 28) a férfi és az asszony szülővé válik, továbbadja az emberi életet, az Isten-képmáságot is. Így tölti be, és hajtja uralma alá a földet.

Hogyan járul hozzá otthonotok boldogságához a helyesen megélt férfi és női identitás? Hogyan segítitek gyermekeiteket nemi identitásuk kialakításában? Milyen „igazi férfi-igazi nő” példaképeket láttatok magatok előtt?

Gyakran mondjuk: az embertársas lény. Ideig-óráig elviselhető az egyedüllét, de tartósan egyedül, magára hagyottan élni keserves dolog. Ezért mondja Isten: *„Nem jó, hogy az ember egyedül van: alkossunk hozzá illő segítőt is!”* (Ter 2, 18). A Teremtés könyvében szereplő héber „ezer” szó segítőt, olyan támaszt és segítséget jelent, amit csak személy tud nyújtani személynek, és nem jelent sem alárendelést, sem eszközszerű használatot. „Célja ugyanis annak lehetővé tétele, hogy Ádám élete ne merüljön el egy terméketlen, s végül halálba torkolló önmaga körüli forgásban. Szüksége van arra, hogy kapcsolatba kerüljön egy másik lényel, aki az ő szintjén van.” (A Hittani Kongregáció levele a férfi és nő együttműködéséről az Egyházban és a világban, 6. p.) Az embernek, akit itt Ádám személyesít meg, rendelkezésére áll az egész teremtett világ, de segítője csak egy másik személy lehet, nincs más, aki „hozzá illő lenne”. Világos az üzenet: az ember életének értelmet az ad, ha van egy „hozzá illő másik”, akivel együtt, egységben, egymásért lehet és érdemes élni.

A szent szöveg a házasság lényeges vonásaira mutat rá: a társak egyenrangúak, különbözőségükben mégis *egymáshoz illőek*, hogy egymást segíthessék; egy férfi és egy nő „*lesz egy testté*”; a házaspár autonóm közösséget alkot, mert „*elhagyja apját és anyját*”; közös feladatuk termékenyvé válni, a földet meghódítani.

Mennyire igaza volt Manila érsekének, a nemrég elhunyt Sin bíborosnak: „a házasságot nem feltalálnunk kell, hanem visszatalálnunk hozzá!”

Gyerekeiteknek, unokáitoknak hogyan fogalmaznátok meg a „hozzá illő társ” fogalmát? Miért tartjátok a társatokat hozzátok illőnek?

„*Férfinak és nőnek teremtette őket.*”(Ter 1,27) Nem bízta bölcs testületekre annak eldöntését, ki milyen nemű, nem hagyta rá az emberre, hogy döntsön, férfi akar-e lenni vagy nő. „Isten az embert férfinak és nőnek teremtve mindkettőt azonos személyi méltósággal ajándékozta meg. A férfinak és nőnek egyaránt föl kell ismernie és el kell fogadnia szexuális identitását.” (KEK 2393)

A közéletben, jogi fórumokon, még a parlamentben is újra meg újra felvetődik a kérdés, hogyan is lehet a házasságot meghatározni, mely kapcsolatokat tekinthetjük a házassággal egyenértékűnek. Hadd idézzük fel újra püspöki karunk állásfoglalását: „Minden olyan kísérlet, amely a házasságon kívüli párkapcsolatokat, beleértve az egyneműek együttélését, a házasság intézményéhez kívánja közelíteni jogi eszközökkel, gyengíti a társadalom életerejét, veszélyezteti a fiatalok döntési szabadságát, valamint a felnövekvő gyermekek egészséges fejlődését.” (Az MKPK nyilatkozata a bejegyzett élettársi kapcsolatról szóló törvényjavaslatról, 2007. november 22.)

Hogyan látjátok, mi a többléte a szentségi házasságnak a tévesen alternatív formának nevezett, bejegyzett vagy be nem jegyzett párkapcsolattal szemben?

„*És látta Isten, hogy mindaz, amit alkotott, nagyon jó volt.*”(Ter 1, 31)

HÍVOM A CSALÁDOKAT, a Szent Jeromos Katolikus Bibliatársulattal közös szentírásolvasó pontszerző játékunkra. Minden hónapban leveleimhez fűzünk majd egy kérdést, amelyre az olvasók (családok, vagy családközösségek) elküldhetik válaszaikat. A kérdésre adott válasz 20 pontot ér, ha tartalmazza a helyes neveket és a pontos szentírási helyeket. Részleges válasz, pl. két névből csak az egyik – felezi a pontszámot, a szentírási helyek hiánya öt pont levonását vonja maga után. A válaszokat a Bibliatársulat értékeli, és az esztendő végén a legmagasabb pontszámot elérő válaszadó egy Veretes Bibliát (nagy méretű, díszes, aranyozott verettel), a második helyezett egy Családi Bibliát (nagy méretű, díszes), a harmadik helyezett pedig egy Konkordanciát kap. A válaszokat Vágvölgyi Éva címére küldjétek (Szent Jeromos Katolikus Bibliatársulat, 1066 Budapest, Teréz krt. 28. vagy jeromos@biblia-tarsulat.hu). A januári kérdés:

Ki volt az az asszony a Bibliában, aki ugyanúgy, mint Mária, gyermeke születése fölötti örömeiben hálaéneket énekelt?

Bíró László
a MKPK családreferens Püspöke
a Magyar Katolikus Családegyesület elnöke